

БРАНИСЛАВ ЖИВАНОВИЋ

ПОДНЕБЕСЈЕ

ХОДАЊЕ НА РУКАМА

*Цвеїамо наглавачке
хваїањем за корење.
Пребирамо їло їрсїима руке
їодуїирањем ногама о небо,
и само се још маковим зеницама
држимо за оно шїо знамо као сїварносї.
Ходајући на рукама
научићемо да није једносїавно
їољубїїи Бога и носїїи їереї себе
који је сїрам їереїа свеїа несамерљив. –
Тереї себе, шїо у инверзији
Аїласової комїлекса
їриїїиска їаваницу да їе сломи
їод власїїїїом їежином.
И ниїде хералдичкої ослонца
за їад на колена, у молиїву, најзад.*

Све мање је времена за читање,
све мање је времена за писање.

Сиварносћ је машина за млевење смисла.
Када будеџ излазила на улицу, обуј чизме.

Између шебе и поезије зија провалија;
између мене и овог стиха расће однос.

Доћи ће отац свих сивари и сиварносћ коју знамо ће сиваћи.
Навући ће ковачку кецељу и кренући у обилазак града.
Сирејња и неизвесносћ приписнуће флафоне и враица,
сићи у подруме, ујузати у сивомаке и зидове за понос.

И цвећаће вајре у погрешним рукама у прах;
цвећаће књиџе у вајри разрођачених очију, да рањавају
прсте језика црпо не познаје сирах,
јер речи се не илаше смрти речи које смрт прогањају.

Негде при крају ове песме
уусићу је да ромори у овој кући од косицију;
у овој соби у којој примам имагинарну хосицију.

И доћи ће отац свих сивари, и време које намтимо ће васкрснући.
Силањена књиџа добиће новог власника,
а мртва уста гласније зајеваћи,
јер ван смрти нема риме доскојне ужаса тих иаиника.

КЛАТНО

Пакао мо̄гућнос̄ӣ нису неодлучнос̄ӣ.
Човек-кла̄ино у йала̄ӣ безмерја и вӣшка,
ако изабере, заус̄ӣавиће време ӣшк
у шачки сидра жеље – ӣресеку одлуке и так.

Дӯ је ӣӯӣ до доле.

Ледени ӣликови

йодӯӣиру с̄ио̄йала дужином йасареле
вер̄ӣшкално̄ вор̄шкеса. Акробай̄ски ӣрикови
држања за ваздух како би се среле
у мраку: влажне ноздрве и мӯӣне силуе̄ӣе
фӣгура од сне̄а из уско̄ з̄рла баждарено̄ левка.
У освӣӣ освр̄ӣа ӣле̄ӣе орнамен̄ӣе
злочин ш̄ӣо без краја с̄ӣа десној руци лева.

По завр̄еӣӣку шачке,
ме̄ју облакодере
ле̄ӣи на̄главачке
бо̄ Хӣербореје.

Као ӣрекомернос̄ӣ
која доводи до мере,
йоринӯӣ у с̄иремнос̄ӣ
сидром са именом жеље.

МЕСЕЦ, ПЛОВАК-АСТРОНАУТ

Погледа у Месец, њу флуоресценцину бову
цији мења облик у зависности
од површине воде, са које виси
и јавља нам вести о надолазећем њаласу.

Лампион Луне мейонимија је кацџе аспронауџа:
џуџи, а не џуџник; џуџовање, а не циљ.
Мрље које носи џечайџи су месечарења,
неџаџив наџеџ свеџа у одливку њеџових краџера.

Звездана џеруџи из коса сирена
спраџеџки је расџоређена у маџу неба:
инвенџар дна оџледала човека
који џеца суџџину своју да уџеца.

Заџледан у џловак схваџио је:
њеџову узалудност, своју узалудност
и узалудност џледања у џловак,
са мрџвим мамџима у ранџу,
надмудрен очима које џа виде,
али које не може да види.

Враџа се куџи џосџан, уџжарених образа,
џразне мреже и удице –
џоџуџи сидра које није џронаџло своју дубину.

Заџворен у куџлу у којој веје када се џроџресе,
сакуџљамо осџаџке снова
у расуџом џелуду неодсаџаноџ Времена
сенилноџ космичкоџ часовничара –
избеџлоџ на задња враџа мемљиве анџикварнице –
никада џоказаноџ лица Јануса самоџе.

Наџи еџџџели беле се на џолицама,
спраџичним џредмеџима и равним џоврџинама,
и сваким џоџезом крџе
џомало одуџаџемо од себе.